

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 72

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 31 ianuarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 567 din 1 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488 ⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală	2–4
	Decizia nr. 666 din 29 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.....	4–6
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
6.	— Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare.....	7–12
7.	— Ordonanță privind modificarea și completarea Legii muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003	13
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ		
2.	— Regulament pentru modificarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014 privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară	14–15
3.	— Normă pentru modificarea Normei nr. 7/2010 privind ratele de rentabilitate ale fondurilor de pensii administrate privat, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 9/2010	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 567

din 1 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Bota în Dosarul nr. 785/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.173 D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că textul criticat nu reglementează o procedură referitoare la soluționarea unei acuzații penale, motiv pentru care nu se impune asigurarea, în cazul acesteia, a dublului grad de jurisdicție în materie penală. Se susține că, pentru acest motiv, dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 645 din 13 octombrie 2015, despre care se arată că este aplicabilă în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 87 din 24 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.139/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 Judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Adrian Bota în Dosarul nr. 785/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală având ca obiect, printre altele, soluționarea apelului formulat de autorul excepției de neconstituționalitate împotriva unei încheieri pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală prin care a fost respinsă o contestație privind durata procesului penal, promovată de autor. Prin Decizia nr. 85/A din 17 martie 2017, pronunțată în cauza mai sus menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală. Împotriva dispoziției de respingere anterior arătate, autorul excepției de neconstituționalitate a formulat apel la Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 Judecători, apel ce a fost admis prin Decizia penală nr. 87 din 24 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.139/1/2017, prin care Înalta Curte de

Casație și Justiție — Completul de 5 Judecători a sesizat Curtea Constituțională cu prezenta excepție de neconstituționalitate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că inexistența unei căi de atac împotriva încheierii prin care este soluționată contestația privind durata procesului penal lipsește partea interesată de accesul liber la justiție, de dreptul la un proces echitabil și de dreptul la un recurs efectiv, întrucât aceasta nu are posibilitatea de a-și apăra interesele procesuale prin mijloace juridice adecvate. Se arată că, în prezenta cauză, infrațiunile săvârșite afectează interesele procesuale ale celor două fiice minore ale autorului excepției, motiv pentru care textul criticat încalcă și dispozițiile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și pe cele ale art. 19 din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 Judecători** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că dispozițiile legale criticate au în vedere situațiile în care organele de urmărire penală sau instanțele de judecată nu își desfășoară activitatea într-un termen rezonabil, având ca efect accelerarea procedurilor și reglementând, astfel, ele însele o cale de atac ce asigură buna administrare a justiției. Se arată că această cale de atac a fost introdusă ca urmare a obligației statului ce decurge din dispozițiile art. 6 din Convenție și constituie un mijloc de acțiune al părții interesate pentru soluționarea unui proces penal într-un termen rezonabil. Se susține că nereglementarea unei căi de atac împotriva încheierii prin care este soluționată contestația privind durata procesului penal este justificată de caracterul special al procedurii reglementate prin dispozițiile art. 488⁶ din Codul de procedură penală. Este invocat, totodată, art. 129 din Constituție, conform căruia căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele Deciziei nr. 645 din 13 octombrie 2015 și se susține că textul criticat nu numai că nu aduce atingere dispozițiilor art. 13 din Convenție, ci reglementează o cale de atac ce constituie un recurs efectiv, în sensul prevederilor convenționale anterior menționate, ce garantează durata rezonabilă a procedurilor judiciare, componentă a dreptului la un proces echitabil.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată că își menține punctul de vedere ce a fost reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 645 din 13 octombrie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța soluționează contestația nu este supusă niciunei căi de atac.*”

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 cu privire la dreptul la apărare și ale art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederilor art. 6, 8 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil, la dreptul la respectarea vieții private și de familie și la dreptul la un recurs efectiv și dispozițiilor art. 19 din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul unor critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțată, în acest sens, Decizia nr. 645 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 24 noiembrie 2015, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

15. Prin Decizia nr. 645 din 13 octombrie 2015, precitată, paragraful 14, Curtea a reținut că, deși încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța soluționează contestația nu este supusă niciunei căi de atac, acest fapt nu aduce atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil și nici dreptului la apărare, consacrate de art. 21 și 24 din Constituție. Pentru argumentarea acestei soluții, Curtea a făcut trimitere la Decizia nr. 423 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 20 iulie 2015, paragraful 22, prin care a reținut că procedura reglementată la art. 488⁴—488⁶ din Codul de procedură penală nu vizează fondul cauzei penale, prin procedura analizată nefiind judecată o acuzație în materie penală, în sensul prevederilor art. 6 din Convenție. Prin încheierea pronunțată, judecătorul de drepturi și libertăți sau instanța de judecată nu dispune cu privire la vinovăția inculpatului sau la pedeapsa aplicată acestuia, ci apreciază asupra duratei rezonabile a activității de urmărire penală sau de judecată, conform dispozițiilor art. 488¹ alin. (1) din Codul de procedură penală. În cazul respingerii contestației, poate fi formulată o nouă contestație, cu respectarea termenelor prevăzute de art. 488¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, cu mențiunea că abuzul de drept constând în formularea cu recredință a contestației se sancționează cu amendă judiciară și cu obligarea la plata cheltuielilor judiciare ocazionale. Dacă s-a constatat depășirea duratei rezonabile, o nouă contestație în aceeași cauză se va soluționa cu luarea în considerare, potrivit art. 488⁶ alin. (3) din Codul de procedură penală, exclusiv a motivelor invitate ulterior contestației anterioare.

16. Prin aceeași decizie, respectiv Decizia nr. 645 din 13 octombrie 2015, paragraful 14, Curtea a constatat că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea

regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, iar dispozițiile art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală nu încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”, și nicio prevedere a Legii fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. În acest sens, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Totodată, Curtea a reținut că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii, în condițiile în care scopul reglementării criticate îl reprezintă obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care se exercită controlul judiciar cu privire la durata procesului penal, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a susținerilor părților, subiecților procesuali principali și procurorului.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței anterior invocate, atât soluția, cât și considerentele reținute în decizia mai sus analizată sunt aplicabile și în prezenta cauză.

18. Distinct de cele reținute prin decizia mai sus invocată, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la un recurs efectiv, prevăzut la art. 13 din Convenție, reprezintă o garanție suplimentară în raport cu cele existente la nivel național, care semnifică asigurarea mijloacelor procesuale prin care persoanele fizice ale căror drepturi fundamentale au fost încălcate să poată obține, în fața instanțelor sau a altor autorități naționale, restabilirea stării de legalitate, inclusiv prin plata unor despăgubiri adecvate (a se vedea Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudła împotriva Poloniei*, paragraful 152). Însă, conform jurisprudenței Curții Constituționale, prevederile art. 488¹—488⁶ din Codul de procedură penală, referitoare la contestația privind durata procesului penal, reprezintă o garanție a soluționării cauzelor penale într-un termen rezonabil și, în acest fel, a respectării dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 din Convenție și la art. 21 alin. (3) din Constituție, drept fundamental reglementat, totodată, la art. 8 din Codul de procedură penală ca principiu al aplicării legii procesual penale, dispoziție legală ce constituie o aplicare a normei constituționale anterior menționate. Prin aceeași jurisprudență, s-a arătat că legiuitorul a prevăzut procedura contestației privind durata procesului penal, în aplicarea prevederilor art. 13 din Convenție, ca un remediu efectiv ce poate fi exercitat împotriva prelungirii nejustificate a etapelor procesului penal, în situația în care astfel de întâzieri sunt de natură a încălca drepturile fundamentale ale părților (a se vedea Decizia nr. 510 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018, paragraful 14, Decizia nr. 640 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 21 februarie 2018, paragrafele 14—21, și Decizia nr. 131 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 6 iulie 2018, paragraful 17). Așa fiind, textele criticate reprezintă o formă de asigurare la nivelul legislației naționale a dreptului la un recurs efectiv și nu o încălcare a normei convenționale ce reglementează acest drept.

19. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală a prevederilor art. 8 din Convenție, acestea nu sunt incidente în prezenta cauză, întrucât reglementează dreptul la respectarea vieții private și de familie.

20. Totodată, autorul excepției invocă încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 19 din Convenția asupra drepturilor copilului, adoptată de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite la data de 20 noiembrie 1989, convenție ratificată de statul român prin Legea nr. 18/1990. Curtea reține însă că dispozițiile legale anterior menționate nu sunt aplicabile în prezenta cauză, deoarece acestea prevăd obligația statele semnatare de a lua

toate măsurile legislative, administrative, sociale și educative corespunzătoare, în vederea protejării copilului împotriva oricăror forme de violență, vătămare sau abuz, fizic sau mental etc., inclusiv prin proceduri eficiente pentru stabilirea de programe sociale care să asigure sprijinul necesar copilului și celor cărora le-a fost încredințat.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Bota în Dosarul nr. 1.139/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 Judecători și constată că prevederile art. 488⁶ alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 666

din 29 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată, din oficiu, de către Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.995/110/2015/A21/a1 al acestei instanțe. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 71D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.995/110/2015/A21/a1, **Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, din oficiu, de către instanța de judecată într-o cauză având ca obiect cererea de chemare în judecată a Insolvency Management S.P.R.L. și a Societății Groupama Asigurări — S.A., formulată de Gheorghe Romeo Păduraru, administrator special al Societății Moldinstal — S.R.L., prin care s-a solicitat obligarea administratorului judiciar la plata prejudiciului creat prin îndeplinirea cu rea-credință/neglijență a atribuțiilor sale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța de judecată susține că, în vederea garantării imparțialității și, implicit, a unui proces echitabil, legiuitorul a prevăzut în cuprinsul art. 41 și 42 din Codul de procedură civilă, situațiile în care un judecător este incompatibil, prezumându-se că acesta nu poate fi imparțial în soluționarea dosarului. Prin urmare, un judecător aflat în una dintre situațiile prevăzute de normele mai sus menționate din Codul de procedură civilă este obligat să se abțină în vederea asigurării unui proces echitabil. Astfel, art. 42 alin. (1) pct. 1 stabilește incompatibilitatea judecătorului atunci când acesta și-a exprimat anterior părerea cu privire la soluție în cauza pe care a fost desemnat să o

judece. Instanța de judecată susține că acest raționament juridic are un caracter obiectiv, aplicându-se indiferent de obiectul cauzei, fiind absurd, de exemplu, să se aprecieze că un judecător care și-a exprimat anterior opinia într-o cauză civilă, de dreptul muncii sau de contencios etc., nu este imparțial, dar un judecător-sindic aflat în aceeași situație (care și-a exprimat anterior opinia) nu este incompatibil, păstrându-și aparența de imparțialitate.

6. Instanța de judecată consideră că, înlăturând incidența art. 42 alin. (1) din Codul de procedură civilă în cazurile având ca obiect procedurile de insolvență, legiuitorul nu face altceva decât să permită judecarea dosarului de către un magistrat — judecător-sindic — aflat într-o situație pe care, obiectiv, tot legiuitorul a apreciat-o ca fiind de natură să atragă incompatibilitatea, ca urmare a lipsei acestuia de imparțialitate, astfel cum reiese tocmai din cuprinsul art. 42 alin. (1). Or, o atare situație nu respectă garanțiile unui proces echitabil, fiind contrară dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și celor ale art. 124 alin. (2).

7. În ceea ce privește încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, instanța de judecată consideră că textul de lege criticat prezintă o problemă de coerență juridică și nu îndeplinește cerințele de claritate și previzibilitate, întrucât situația rejudecării după anularea hotărârii în apel nu se regăsește în cazurile prevăzute de art. 42 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ci de art. 41 alin. (1) din același cod, astfel încât niciodată rejudecarea după anularea sentinței nu poate constitui o excepție de la dispozițiile art. 42 alin. (1), ci doar de la cele ale art. 41 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora *„Dispozițiile art. 42 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind incompatibilitatea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunță succesiv hotărâri în același dosar, cu excepția situației rejudecării, după anularea hotărârii în apel”*.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate — instanța de judecată, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind claritatea și previzibilitatea normei juridice, ale art. 21 alin. (3) potrivit cărora *„Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil”*, precum și ale art. 124 alin. (2), care prevăd că *„Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”*.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 327 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 25 octombrie 2018, prin care, reiterând jurisprudența sa în această materie (a se vedea Decizia nr. 103 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 4 martie 2009, și Decizia nr. 1.080 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 11 decembrie 2007), s-a statuat că reglementarea criticată conține norme de procedură referitoare la inaplicabilitatea dispozițiilor din Codul de procedură civilă privind incompatibilitatea judecătorilor, cu excepția situației rejudecării, după casarea hotărârii în recurs, de către judecătorul-sindic.

14. Din examinarea conținutului normativ al prevederilor art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, Curtea constată că soluția legislativă criticată se regăsea și în vechea reglementare, și anume în cuprinsul prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, astfel cum acestea au fost modificate prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, pentru corelare cu noul cadru legislativ și cu procedurile prevăzute de acesta. Curtea observă că atât prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în forma modificată prin Legea nr. 76/2012, cât și cele ale art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 fac excepție de la aplicarea dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind incompatibilitatea, în sensul că acestea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunță succesiv hotărâri în același dosar, cu excepția situației rejudecării, după anularea hotărârii în apel.

15. În contextul criticilor formulate, Curtea învederează faptul că atât doctrina juridică, cât și jurisprudența au recunoscut procedurii insolvenței caracterul său special, derogatoriu dreptului comun, dreptului procesual civil și dreptului civil. În susținerea caracterului special al procedurii insolvenței, dispozițiile privind incompatibilitatea judecătorului din dreptul procesual civil nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunță succesiv hotărâri în același dosar, cu excepția situației rejudecării, după anularea hotărârii în apel. Hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic vor fi motivate de acesta în termen de 20 de zile de la data pronunțării hotărârii.

16. Astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 327 din 10 mai 2018, precitată, în cadrul procedurii insolvenței sunt stabilite unele reguli derogatorii de la dreptul comun, fiind însă aplicabil art. 342 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, potrivit căruia dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura în care nu contravin, cu cele ale Codului de procedură civilă și ale Codului civil, fiind respectate, astfel, atât principiul constituțional al accesului liber la justiție, cât și dreptul la apărare.

17. Prin reglementarea criticată legiuitorul a avut în vedere ocrotirea intereselor părților, asigurând efectuarea cu celeritate a atribuțiilor judecătorului-sindic, fără întreruperi nejustificate, pe care le impun desfășurarea și finalizarea procedurii insolvenței. Judecătorul-sindic care a pronunțat o hotărâre, în conformitate cu atribuțiile prevăzute de art. 45 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, nu numai că nu devine incompatibil pentru acest motiv, ci este obligat să efectueze în continuare actele impuse până la finalizarea procedurii. Stabilirea în această modalitate a atribuțiilor judecătorului-sindic, prin legea insolvenței, corespunde cerințelor constituționale impuse de art. 126 alin. (2), potrivit cărora procedura de judecată se stabilește numai prin lege. Așa fiind, în virtutea acestor prerogative constituționale, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească și reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun.

18. Curtea constată că prin cadrul legislativ instituit de Legea nr. 85/2014 se păstrează caracterul executoriu al hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic, la fel cum era și sub imperiul Legii nr. 85/2006. Astfel, hotărârile judecătorului-sindic sunt

executorii, fiind susceptibile doar de apel. Expresie a principiului celerității, hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic vor fi duse la îndeplinire prin intermediul administratorului special, al administratorului judiciar, administratorului interimar sau, după caz, al lichidatorului judiciar. Caracterul executoriu al hotărârilor pronunțate în fond, în cadrul procedurii insolvenței, este întărit și de art. 43 alin. (4), potrivit căruia, „*prin derogare de la prevederile Codului de procedură civilă, apelul nu suspendă executarea hotărârilor judecătorești-sindic*”, cu excepția cazurilor prevăzute în mod expres la alin. (5) al aceluiași art. 43.

19. Curtea reține, de asemenea, că, potrivit art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, curtea de apel este instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic, acestea fiind definitive. Așadar, judecătorul-sindic reanalizează condițiile legale, având în vedere elementele de fapt și de drept noi invocate de creditorul oponent și care nu au fost cunoscute de judecătorul-sindic la momentul pronunțării hotărârii pentru deschiderea procedurii insolvenței, elemente care nu au fost menționate în cererea formulată de debitor. Încheierea de deschidere a procedurii nu prejudiciază drepturile debitorului sau pe cele ale creditorilor, fiind doar o etapă procedurală. De asemenea, potrivit art. 43 alin. (6) și (7) din Legea nr. 85/2014, pentru toate cererile de apel formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic în cadrul procedurii se constituie un singur dosar. Completul de apel căruia i s-a repartizat aleatoriu primul apel va fi cel care va soluționa toate apelurile următoare privind aceeași procedură, exercitate împotriva aceleiași hotărâri sau a hotărârilor succesive pronunțate de judecătorul-sindic în același dosar de insolvență. Astfel, curtea de apel investită cu soluționarea apelului declarat împotriva hotărârii judecătorești-sindic prin care s-a respins cererea de deschidere a procedurii insolvenței, admitând apelul, va anula hotărârea și va trimite cauza judecătorești-sindic, pentru deschiderea procedurii insolvenței. Așa fiind, în noul cadru legislativ în materie de insolvență, astfel cum este reglementat prin Legea nr. 85/2014, sunt prevăzute mecanisme de acces la justiție, fiind respectat, astfel, dreptul părților la un proces echitabil.

20. În ceea ce privește susținerile potrivit cărora textul de lege criticat nu îndeplinește cerințele de claritate și previzibilitate, Curtea apreciază că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 stipulează, în prima teză, că

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de către Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.995/110/2015/A21/a1 al acestei instanțe și constată că prevederile art. 46 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. I pozițiile 5 și 7 din Legea nr. 262/2019 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 13 alineatul (1), după litera e) se introduc două noi litere, literele f) și g), cu următorul cuprins:

„f) persoanele juridice străine rezidente într-un stat terț care desfășoară activitate în România prin intermediul unuia sau mai multor elemente tratate drept sedii permanente, în ceea ce privește situațiile ce implică existența unor tratamente neuniforme ale elementelor hibride sau tratamente neuniforme ale rezidenței fiscale, astfel cum acestea sunt reglementate în cadrul cap. III¹;

g) entitatea transparentă fiscal, în ceea ce privește situațiile ce implică existența unor tratamente neuniforme ale elementelor hibride inversate, astfel cum acestea sunt reglementate la art. 40⁷.”

2. La articolul 13 alineatul (2), litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

„j) entitatea transparentă fiscal cu personalitate juridică ce nu se află în cazul prevăzut la alin. (1) lit. g).”

3. La articolul 40¹, după punctul 4 se introduce un nou punct, punctul 4¹, cu următorul cuprins:

„4¹. în sensul art. 40⁶ și 40⁷:

a) în cazul în care tratamentul neuniform decurge din situațiile prevăzute de pct. 11 al prezentului articol lit. a) subpct. (ii)—(v) sau dintr-o dublă deducere și, respectiv, în cazul în care este necesară o ajustare în temeiul art. 40⁶ alin. (3) sau al art. 40⁷, definiția întreprinderii asociate se modifică astfel încât procentul impus de 25% să fie înlocuit cu un procent impus de 50%;

b) o persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații în ceea ce privește toate drepturile de vot în cadrul entității respective sau proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană;

c) o întreprindere asociată înseamnă, de asemenea, o entitate care face parte din același grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară ca și contribuabilul, o întreprindere în care contribuabilul are o influență semnificativă asupra conducerii sau o întreprindere care are o influență semnificativă asupra conducerii contribuabilului;”

4. La articolul 40¹, după punctul 10 se introduc trei noi puncte, punctele 11—13, cu următorul cuprins:

„11. *tratament neuniform al elementelor hibride* — o situație care implică un contribuabil sau o entitate, în ceea ce privește art. 40⁶ alin. (3), și conduce la un tratament neuniform de deducere fără includere sau de dublă deducere; în înțelesul acestei definiții se au în vedere următoarele:

a) deducerea fără includere apare atunci când:

(i) plata este efectuată în temeiul unui instrument financiar și aceasta nu urmează să fie inclusă într-o perioadă de timp rezonabilă, iar tratamentul neuniform

poate fi pus pe seama diferențelor în ceea ce privește calificarea instrumentului sau a plății respective. În sensul prezentului subpunct, o plată efectuată în temeiul unui instrument financiar este tratată ca fiind inclusă în venit într-un interval de timp rezonabil, în cazul în care acea plată este inclusă de către jurisdicția plătitorului într-o perioadă fiscală care debutează în termen de 12 luni de la sfârșitul perioadei fiscale a plătitorului sau este rezonabil să se prevadă că plata va fi inclusă de către jurisdicția beneficiarului plății într-o perioadă fiscală viitoare, iar condițiile plății sunt cele preconizate a fi convenite între întreprinderi independente;

(ii) plata este efectuată către o entitate hibridă, iar tratamentul neuniform este rezultatul unor diferențe privind alocarea plăților efectuate către entitatea hibridă în temeiul legislației jurisdicției în care entitatea hibridă este stabilită sau înregistrată și al legislației jurisdicției oricărei persoane care participă la entitatea hibridă respectivă;

(iii) plata este efectuată către o entitate cu unul sau mai multe sedii permanente, iar tratamentul neuniform este rezultatul unor diferențe privind alocarea plăților între sediul central și sediul permanent sau între două sau mai multe sedii permanente ale aceleiași entități în temeiul legislației jurisdicției în care își desfășoară activitatea entitatea respectivă;

(iv) plata este efectuată către un sediu permanent ignorat;

(v) plata este efectuată de către o entitate hibridă, iar tratamentul neuniform este rezultatul faptului că plata este ignorată în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății;

(vi) plata este o plată preconizată între sediul central și sediul permanent sau între două sau mai multe sedii permanente, iar tratamentul neuniform este rezultatul faptului că plata este ignorată în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății;

b) o plată reprezentând randamentul aferent unui instrument financiar transferat nu conduce la un tratament neuniform al elementelor hibride în conformitate cu lit. a) subpct. (i), în cazul în care plata este efectuată de un comerciant financiar în cadrul unui transfer hibrid pe piața reglementată, cu condiția ca jurisdicția plătitorului să impună comerciantului financiar includerea tuturor sumelor încasate în legătură cu instrumentul financiar transferat;

c) un tratament neuniform apare numai în temeiul lit. a) subpct. (v) și (vi), precum și dintr-o dublă deducere, în măsura în care jurisdicția plătitorului permite ca deducerea să fie compensată cu o sumă care nu reprezintă venituri cu dublă includere;

d) un tratament neuniform nu este considerat tratament neuniform al unor elemente hibride, cu excepția cazului în care apare între întreprinderi asociate, între un contribuabil și o întreprindere asociată, între sediul central și sediul permanent, între două sau mai multe sedii permanente ale aceleiași entități sau în cadrul unui acord structurat;

e) în sensul pct. 11 al art. 40¹, art. 40⁶, art. 40⁷, precum și al art. 40⁸, se utilizează termenii și expresiile următoare:

- (i) *tratament neuniform* — o dublă deducere sau o deducere fără includere;
- (ii) *dublă deducere* — o deducere a aceleiași plăți sau a acelorași cheltuieli sau pierderi în jurisdicția în care își are originea plata, sunt suportate cheltuielile sau sunt suferite pierderile, în jurisdicția plătitorului, precum și într-o altă jurisdicție, respectiv jurisdicția investitorului. În cazul unei plăți efectuate de către o entitate hibridă sau un sediu permanent, jurisdicția plătitorului este jurisdicția în care își are sediul sau se situează entitatea hibridă sau sediul permanent;
- (iii) *deducere fără includere* — deducerea unei plăți sau a unei plăți preconizate între sediul principal și sediul permanent sau între două sau mai multe sedii permanente în orice jurisdicție în care plata sau plata preconizată este tratată ca efectuată, în jurisdicția plătitorului fără o includere corespunzătoare în scopuri fiscale a aceleiași plăți sau plăți preconizate, în jurisdicția beneficiarului plății. Jurisdicția beneficiarului plății este orice jurisdicție în care plata sau plata preconizată este primită sau tratată ca fiind primită în conformitate cu legislația oricărei alte jurisdicții;
- (iv) *deducere* — suma care este tratată ca deductibilă din rezultatul fiscal/venitul impozabil în temeiul legislației din jurisdicția plătitorului sau a investitorului. Deducerea/Deductibilitatea pentru o plată înseamnă că, după o determinare corespunzătoare a caracterului și a modului de tratare a plății în conformitate cu legislația din jurisdicția plătitorului, plata este luată în considerare ca o deducere sau o scutire fiscală echivalentă de impozit în temeiul legislației acestei jurisdicții atunci când se calculează venitul net al contribuabilului;
- (v) *includere* — suma luată în considerare la calcularea rezultatului fiscal/venitului impozabil în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății. O plată în temeiul unui instrument financiar nu ar trebui tratată ca inclusă în măsura în care plata se califică pentru orice avantaj fiscal exclusiv datorită modului în care plata se califică în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății;
- (vi) *venituri cu dublă includere* — orice element de venit care este inclus atât în temeiul prezentului titlu, cât și în temeiul legislației celeilalte jurisdicții implicate în apariția tratamentului neuniform;
- (vii) *instrument financiar* — orice instrument, în măsura în care generează rentabilitate financiară sau o rentabilitate a capitalurilor proprii, care este impozitată pe baza normelor de impozitare a datoriei, participației sau instrumentelor financiare derivate în conformitate cu legislația din jurisdicția beneficiarului plății sau din cea a plătitorului și include un transfer hibrid;
- (viii) *transfer hibrid* — orice acord referitor la transferul unui instrument financiar, în cazul în care randamentul aferent instrumentului financiar transferat este tratat în scopuri fiscale ca fiind obținut simultan de mai mult de una dintre părțile la acordul respectiv;

(ix) *avantaj fiscal* — o scutire fiscală, o reducere a cotei de impozitare sau orice tip de credit/rambursare fiscală, altul decât un credit fiscal pentru impozitul reținut la sursă;

(x) *entitate hibridă* — orice entitate sau acord care este considerată/considerat ca fiind o entitate impozabilă în temeiul legislației existente dintr-o jurisdicție și ale cărei/căruia venituri sau cheltuieli sunt tratate ca venituri sau cheltuieli ale uneia sau mai multor altor persoane în temeiul legislației dintr-o altă jurisdicție;

(xi) *persoană* — o persoană fizică sau o entitate;

(xii) *sediul permanent ignorat* — orice entitate care este tratată ca dând naștere unui sediu permanent în temeiul legislației din jurisdicția în care se află sediul social și care nu este tratată ca dând naștere unui sediu permanent în temeiul legislației din cealaltă jurisdicție;

(xiii) *comerciant financiar* — o persoană sau o entitate care desfășoară activitatea de cumpărare și vânzare de instrumente financiare, în mod regulat și în nume propriu, cu scop lucrativ;

(xiv) *transfer hibrid pe piața reglementată* — orice transfer hibrid încheiat de un comerciant financiar în cursul activității uzuale desfășurate, și nu ca parte a unui acord structurat;

12. *grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară* — un grup compus din toate entitățile care sunt incluse în totalitate în situațiile financiare consolidate întocmite în conformitate cu standardele internaționale de raportare financiară sau cu sistemul național de raportare financiară al unui stat membru;

13. *acord structurat* — orice acord care implică un tratament neuniform al elementelor hibride în care prețul tratamentului neuniform este fixat în clauzele acordului sau un acord care a fost conceput pentru a avea ca rezultat un tratament neuniform al elementelor hibride, cu excepția cazului în care nu s-ar fi putut aștepta în mod rezonabil ca respectivul contribuabil sau o întreprindere asociată să aibă cunoștința de tratament neuniform și acesta/aceasta nu a beneficiat de o parte din valoarea avantajului fiscal rezultat din tratamentul neuniform al elementelor hibride.”

5. **Articolul 40⁶ se modifică și va avea următorul cuprins: „Tratamentele neuniforme ale elementelor hibride**

Art. 40⁶. — (1) În situația în care există un tratament neuniform al unor elemente hibride care are drept rezultat o dublă deducere se aplică una dintre următoarele reguli:

a) în cazul unui contribuabil care desfășoară activitate într-o altă jurisdicție, printr-un sediu permanent, respectiv deține o entitate hibridă stabilită/înregistrată într-o altă jurisdicție, nu i se acordă deducere pentru suma duplicată aferentă unei plăți efectuate/cheltuieli suportate/pierderi suferite de sediul permanent/entitatea hibridă, dedusă în jurisdicția în care este stabilit/înregistrat sediul permanent, respectiv entitatea hibridă;

b) în cazul unei entități hibride/entități tratate drept sediu permanent, nu i se acordă deducerea pentru plata efectuată, cheltuiala suportată sau pierderea suferită de aceasta, în măsura în care jurisdicția investitorului său acordă deducere pentru suma duplicată aferentă plății/cheltuielii/pierderii realizate de entitate;

c) orice deducere pentru plata efectuată, cheltuiala suportată sau pierderea suferită de un contribuabil este eligibilă pentru compensare cu venituri cu dublă includere, indiferent dacă acestea apar în perioada fiscală curentă sau în cea ulterioară.

(2) În măsura în care există un tratament neuniform al unor elemente hibride care are drept rezultat o deducere fără includere se aplică una dintre următoarele reguli:

a) în situația în care contribuabilul are calitatea de plătitor, acestuia nu i se acordă deducerea pentru plata efectuată;

b) în situația în care contribuabilul are calitatea de beneficiar al unei plăți, acesta include în veniturile impozabile cuantumul plății respective dacă jurisdicția în care își are originea plata a permis deducerea acesteia.

(3) Unui contribuabil nu i se acordă dreptul de deducere a unei plăți în măsura în care acea plată finanțează, direct sau indirect, cheltuieli deductibile care conduc la un tratament neuniform al elementelor hibride prin intermediul unei tranzacții sau al unei serii de tranzacții între întreprinderi asociate sau încheiate ca parte a unui acord structurat, cu excepția cazului în care unul dintre statele implicate în tranzacție sau în seria de tranzacții a realizat o ajustare echivalentă în raport cu un astfel de tratament neuniform al elementelor hibride.

(4) Se exclud din domeniul de aplicare al alin. (2):

a) pentru lit. b), tratamentele neuniforme ale elementelor hibride, astfel cum sunt definite la art. 40¹ pct. 11 lit. a) subpct. (ii), (iii), (iv) sau (vi);

b) pentru lit. a) și b), tratamentele neuniforme ale elementelor hibride care rezultă dintr-o plată de dobânzi efectuată în cadrul unui instrument financiar către o întreprindere asociată, în cazul în care:

(i) instrumentul financiar are caracteristici de conversie, de recapitalizare internă sau de reducere a valorii contabile;

(ii) instrumentul financiar a fost emis cu scopul unic de a satisface cerințele de capacitate de absorbție a pierderilor aplicabile sectorului bancar și instrumentul financiar este recunoscut ca atare în cerințele de capacitate de absorbție a pierderilor care se aplică contribuabilului;

(iii) instrumentul financiar a fost emis:

(a) în legătură cu instrumente financiare cu caracteristici de conversie, de recapitalizare internă sau de reducere a valorii contabile, la nivelul unei societăți-mamă;

(b) la un nivel necesar pentru a satisface cerințele aplicabile în materie de capacitate de absorbție a pierderilor;

(c) nu ca parte a unui acord structurat; și

(iv) deducerea totală netă pentru grupul consolidat în cadrul acordului nu depășește cuantumul la care s-ar fi ridicat dacă contribuabilul ar fi emis un astfel de instrument financiar direct pe piață.

(5) Prevederile alin. (4) lit. b) se aplică până la 31 decembrie 2022.

(6) În măsura în care un tratament neuniform al elementelor hibride implică venitul unui sediu permanent ignorat, care nu face obiectul impozitării în România, prin care un contribuabil cu rezidența fiscală în România își desfășoară activitatea într-un alt stat membru/stat terț, contribuabilul român include în baza impozabilă veniturile care, în caz contrar, ar fi atribuite sediului permanent ignorat. Această regulă se aplică, cu excepția cazului în care România scutește veniturile respective în temeiul unei convenții de evitare a dublei impuneri încheiate cu un stat terț.

(7) În măsura în care un transfer hibrid are rolul de a genera o reducere a impozitului reținut la sursă pentru o plată care decurge dintr-un instrument financiar transferat către mai multe părți implicate, beneficiile unei astfel de reduceri se limitează proporțional cu veniturile nete impozabile legate de o astfel de plată.”

6. După articolul 40⁶ se introduc patru noi articole, articolele 40⁷—40¹⁰, cu următorul cuprins:

„Tratamentele neuniforme ale elementelor hibride inversate

Art. 40⁷. — (1) În cazul în care una sau mai multe entități nerezidente asociate care dețin în total o participare directă sau indirectă de minimum 50% privind drepturile de vot, capitalul sau cota de profit într-o entitate hibridă înregistrată sau stabilită în România, sunt situate într-o jurisdicție sau în jurisdicții care tratează respectiva entitate hibridă ca pe un contribuabil, entitatea hibridă este considerată rezident fiscal în România și i se percepe impozit pe profit, potrivit prevederilor prezentului titlu, în măsura în care venitul entității hibride nu este impozitat într-un alt mod în temeiul legislației din oricare altă jurisdicție implicată.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică unui organism de plasament colectiv, stabilit în România, care îmbracă forma unui fond sau a unui organism de investiții cu deținere largă și care deține un portofoliu diversificat de titluri de valoare și face obiectul regulamentului privind protecția investitorilor, conform legilor speciale în materie, inclusiv în ceea ce privește protecția investitorilor.

Tratamentele neuniforme ale rezidenței fiscale

Art. 40⁸. — În măsura în care sumele reprezentând plăți, cheltuieli sau pierderi realizate de un contribuabil care își are rezidența fiscală în România și într-o altă jurisdicție fiscală sunt deductibile din baza impozabilă în ambele jurisdicții, contribuabilului nu i se acordă dreptul de deducere în cazul în care cealaltă jurisdicție fiscală permite ca deducerea duplicată să fie compensată cu venituri care nu reprezintă venituri cu dublă includere. În situația în care cealaltă jurisdicție este tot un stat membru și, în temeiul unei convenții de evitare a dublei impuneri încheiate între România și acel stat, contribuabilul nu este considerat ca fiind rezident fiscal în România, acestuia nu i se acordă deducerea pentru plățile/cheltuielile/pierderile respective.

Utilizarea normelor elaborate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică în materie de tratamente neuniforme ale elementelor hibride

Art. 40⁹. — În aplicarea art. 40⁶—40⁸ se utilizează și normele/conceptele/definițiile/exemplele elaborate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică cuprinse în raportul său privind neutralizarea efectelor schemelor bazate pe tratamentul neuniform al elementelor hibride, acțiunea 2 — raport final 2015, cu modificările și completările ulterioare.

Compatibilitatea cu legislația europeană

Art. 40¹⁰. — Dispozițiile prezentului capitol transpun prevederile Directivei 2016/1.164/UE a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 193 din 19 iulie 2016, precum și pe cele ale Directivei 2017/952/UE a Consiliului din 29 mai 2017 de modificare a Directivei (UE) 2016/1.164 în ceea ce privește tratamentul neuniform al elementelor hibride care implică țări terțe, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 144 din 7 iunie 2017.”

7. La articolul 267, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Următoarele teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Uniunii Europene se exclud din teritoriul Uniunii Europene din punctul de vedere al taxei:

a) Republica Federală Germania:

1. Insula Heligoland;

2. teritoriul Busingen;

b) Regatul Spaniei:

1. Ceuta;

2. Melilla;

c) Republica Italiană:

Livigno.

(3) Următoarele teritorii care fac parte din teritoriul vamal al Uniunii Europene se exclud din teritoriul Uniunii Europene din punctul de vedere al taxei:

a) Insulele Canare;

b) teritoriile franceze menționate la art. 349 și art. 355 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

c) Muntele Athos;

d) Insulele Aland;

e) Insulele anglo-normande;

f) Campione d'Italia;

g) apele italiene ale lacului Lugano.”

8. După articolul 270 se introduce un nou articol, articolul 270¹, cu următorul cuprins:

„Stocuri la dispoziția clientului

Art. 270¹. — (1) Transferul de către o persoană impozabilă de bunuri care fac parte din activele activității sale economice către un alt stat membru în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului nu este tratat ca o livrare de bunuri efectuată cu titlu oneros.

(2) În sensul prezentului articol, se consideră că regimul de stocuri la dispoziția clientului există atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) bunurile sunt expediate sau transportate de o persoană impozabilă sau de o parte terță în numele său către un alt stat membru, în vederea livrării bunurilor respective în acel stat membru, într-un stadiu ulterior și după sosire, către altă persoană impozabilă care are dreptul să intre în posesia respectivelor bunuri în conformitate cu un acord existent între ambele persoane impozabile;

b) persoana impozabilă care expediază sau transportă bunurile nu și-a stabilit activitatea economică și nici nu are un sediu fix în statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile;

c) persoana impozabilă căreia îi sunt destinate a fi livrate bunurile este identificată în scopuri de TVA în statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile și atât identitatea sa, cât și codul de înregistrare în scopuri de TVA care i-a fost atribuit de statul membru respectiv sunt cunoscute de persoana impozabilă menționată la lit. b) în momentul în care începe expedierea sau transportul bunurilor. În situația în care bunurile sunt expediate din alt stat membru în România, codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile căreia îi sunt destinate bunurile este reprezentat de codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit conform art. 316 sau 317;

d) persoana impozabilă care expediază sau transportă bunurile înregistrează transferul bunurilor în registrul prevăzut la art. 321 alin. (6), în cazul în care bunurile sunt expediate sau transportate din România în alt stat membru sau în cazul în care bunurile sunt expediate sau transportate din alt stat membru în România, în registrul corespunzător prevăzut în legislația aceluși stat membru și include identitatea persoanei impozabile care achiziționează bunurile, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit acesteia de statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 sau la corespondentul acestui articol din legislația statului membru din care sunt expediate sau transportate bunurile.

(3) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alin. (2) și transferul dreptului de a dispune de bunuri ca proprietar

către persoana impozabilă menționată la alin. (2) lit. c) are loc în termenul menționat la alin. (4), în momentul transferului se consideră:

a) că a fost realizată o livrare de bunuri în conformitate cu art. 294 alin. (2) lit. a) de către persoana impozabilă care a expedit sau a transportat bunurile, fie ea însăși, fie prin intermediul unei terțe părți, în situația în care România este statul membru din care au fost expediate sau transportate bunurile, și o achiziție intracomunitară în statul membru de destinație;

b) că a fost realizată o achiziție intracomunitară de bunuri în România de către persoana impozabilă căreia îi sunt livrate bunurile respective, conform art. 273 alin. (1), în situația în care România este statul membru către care au fost expediate sau transportate bunurile, și o livrare intracomunitară în statul membru din care au fost expediate sau transportate bunurile.

(4) În cazul în care, în termen de 12 luni de la sosirea bunurilor în statul membru către care au fost expediate sau transportate, bunurile nu au fost livrate persoanei impozabile căreia i-au fost destinate menționate la alin. (2) lit. c) și la alin. (6) și nu a survenit niciuna dintre circumstanțele prevăzute la alin. (7), se consideră că:

a) are loc un transfer în înțelesul art. 270 alin. (10) și (11), în ziua următoare expirării perioadei de 12 luni, în situația în care România este statul membru din care au fost expediate sau transportate bunurile, și o achiziție intracomunitară în statul membru de destinație;

b) are loc o achiziție intracomunitară în înțelesul art. 273 alin. (2) lit. a), în ziua următoare expirării perioadei de 12 luni, în situația în care România este statul membru către care au fost expediate sau transportate bunurile, și un transfer în statul membru din care au fost expediate sau transportate bunurile.

(5) Nu se consideră că are loc un transfer în înțelesul art. 270 alin. (10) și (11) în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:

a) dreptul de a dispune de bunuri nu a fost transferat, iar bunurile respective sunt returnate în statul membru din care au fost expediate sau transportate, în termenul menționat la alin. (4); și

b) persoana impozabilă care a expedit sau transportat bunurile înregistrează returul acestora în registrul prevăzut la art. 321 alin. (6).

(6) În cazul în care în termenul menționat la alin. (4), persoana impozabilă menționată la alin. (2) lit. c) este înlocuită cu o altă persoană impozabilă, nu se consideră că are loc un transfer în înțelesul art. 270 alin. (10) și (11) în momentul înlocuirii, cu următoarele condiții:

a) sunt îndeplinite toate celelalte condiții aplicabile de la alin. (2); și

b) înlocuirea se înregistrează de către persoana impozabilă prevăzută la alin. (2) lit. b) în registrul prevăzut la art. 321 alin. (6).

(7) În cazul în care în termenul prevăzut la alin. (4) nu mai este îndeplinită oricare dintre condițiile stabilite la alin. (2) și (6), în conformitate cu art. 270 alin. (10) și (11) se consideră a avea loc un transfer de bunuri în momentul în care condiția respectivă nu mai este îndeplinită.

(8) În cazul în care bunurile sunt livrate unei alte persoane decât persoana impozabilă menționată la alin. (2) lit. c) sau la alin. (6), condițiile stabilite la alin. (2) și (6) se consideră că încetează să mai fie îndeplinite imediat înainte de o astfel de livrare.

(9) În cazul în care bunurile sunt expediate sau transportate în altă țară decât statul membru din care au fost transferate

inițial, condițiile stabilite la alin. (2) și (6) se consideră că încetează să mai fie îndeplinite imediat înainte de începerea unei astfel de expedieri sau a unui astfel de transport în altă țară.

(10) În caz de distrugere, pierdere sau furt al bunurilor, condițiile stabilite la alin. (2) și (6) se consideră că încetează să mai fie îndeplinite la data la care bunurile au fost efectiv pierdute, furate sau distruse sau, dacă este imposibil să se determine respectiva dată, de la data în care s-a constatat lipsa sau distrugerea bunurilor.”

9. La articolul 275, după alineatul (8) se introduc trei noi alineate, alineatele (9)—(11), cu următorul cuprins:

„(9) În cazul în care aceleași bunuri sunt livrate succesiv și sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru direct de la primul furnizor la ultimul client din lanț, expedierea sau transportul este atribuit numai livrării efectuate către operatorul intermediar.

(10) Prin excepție de la dispozițiile alin. (9), expedierea sau transportul este atribuit numai livrării de bunuri efectuate de către operatorul intermediar în cazul în care operatorul intermediar a comunicat furnizorului său codul său de înregistrare în scopuri de TVA care i-a fost eliberat de către statul membru din care sunt expediate sau transportate bunurile.

(11) În sensul prezentului articol, «operator intermediar» înseamnă un furnizor din lanț, altul decât primul furnizor din lanț, care expediază sau transportă bunurile, fie el însuși, fie prin intermediul unei părți terțe care acționează în numele său.”

10. La articolul 294, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) livrările intracomunitare de bunuri către o persoană impozabilă sau către o persoană juridică neimpozabilă care acționează ca atare în alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor, care îi comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, cu excepția:

1. livrărilor intracomunitare efectuate de o întreprindere mică, altele decât livrările intracomunitare de mijloace de transport noi;

2. livrărilor intracomunitare care au fost supuse regimului special pentru bunurile second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, conform prevederilor art. 312.”

11. La articolul 294, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (21), cu următorul cuprins:

„(21) Scutirea prevăzută la alin. (2) lit. a) nu se aplică în cazul în care furnizorul nu a respectat obligația prevăzută la art. 325 alin. (1) de a depune o declarație recapitulativă sau declarația recapitulativă depusă de acesta nu conține informațiile corecte referitoare la această livrare, astfel cum se solicită în temeiul art. 325 alin. (3), cu excepția cazului în care furnizorul poate justifica în mod corespunzător deficiența într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile fiscale competente.”

12. La articolul 321, după alineatul (5) se introduc noi două alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Fiecare persoană impozabilă care transferă bunuri în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului prevăzut la art. 270¹ păstrează un registru care permite autorităților fiscale să verifice aplicarea corectă a articolului respectiv. Acest registru conține informațiile prevăzute la art. 54a alin. (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Fiecare persoană impozabilă căreia îi sunt livrate bunurile în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului prevăzut la art. 270¹ ține un registru al bunurilor respective. Acest registru conține informațiile prevăzute la art. 54a alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

13. La articolul 324, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316, a căror cifră de afaceri, astfel cum este prevăzută la art. 310 alin. (2), realizată la finele unui an calendaristic este inferioară sumei de 300.000 lei, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale de care aparțin, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, următoarele informații:

a) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316, precum și suma taxei aferente;

b) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316, precum și suma taxei aferente.

(5) Persoanele impozabile neînregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316, a căror cifră de afaceri, astfel cum este prevăzută la art. 310 alin. (2), dar excluzând veniturile obținute din vânzarea de bilete de transport internațional rutier de persoane, realizată la finele unui an calendaristic este inferioară sumei de 300.000 lei, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale competente, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, următoarele informații:

a) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316;

b) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii către persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316;

c) suma totală și taxa aferentă achizițiilor de la persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316;

d) suma totală a achizițiilor de la persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316.”

14. La articolul 325, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Fiecare persoană impozabilă înscrie în declarația recapitulativă informații cu privire la codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanelor impozabile cărora le sunt destinate bunurile expediate sau transportate în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului, conform condițiilor stabilite la art. 270¹, și cu privire la orice modificare a informațiilor furnizate.”

15. La articolul 325, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Declarația recapitulativă se întocmește conform modelului stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F., pentru fiecare lună calendaristică în care ia naștere exigibilitatea taxei pentru operațiunile prevăzute la alin. (1), respectiv pentru fiecare lună calendaristică în care sunt expediate sau transportate bunuri în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului.”

16. La articolul 337 alineatul (2), literele f) și g) se abrogă.

Art. II. — Aplicarea prevederilor art. 324 alin. (4)—(6) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă până la data de 31 decembrie 2022.

Art. III. — Ordonanța Guvernului nr. 6/2019 privind instituirea unor facilități fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 5 august 2019, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În scopul revitalizării și evitării deschiderii procedurii insolvenței, debitorii, persoane juridice de drept public sau privat, cu excepția instituțiilor publice definite potrivit Legii

nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și a unităților administrativ-teritoriale, aflați în dificultate financiară și pentru care există riscul intrării în insolvență, își pot restructura obligațiile bugetare principale restante la data de 31 decembrie 2018 și neachitate până la data emiterii certificatului de atestare fiscală, precum și obligațiile bugetare accesorii.”

2. La articolul 1, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) Dispozițiile prezentului capitol sunt aplicabile și următorilor debitori:

a) debitorii care pierd eșalonarea la plată întrucât disponibilitățile bănești ale acestora, previzionate pe perioada de derulare a eșalonării, nu permit susținerea acesteia;

b) debitorii care au garantate obligațiile bugetare potrivit art. 210—211 și art. 235 din Codul de procedură fiscală.”

3. La articolul 3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Debitorul care dorește să își restructureze obligațiile bugetare, potrivit prezentului capitol, are obligația de a notifica organul fiscal competent cu privire la intenția sa în perioada 8 august—31 octombrie 2019, precum și în perioada 1 februarie—31 martie 2020, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai beneficia de restructurarea obligațiilor bugetare, și se adresează unui expert independent în vederea întocmirii unui plan de restructurare și a testului creditorului privat prudent.”

4. La articolul 15, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Garanțiile constituite de debitori sub forma scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție ori consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului urmează să fie valorificate conform Codului de procedură fiscală doar în ipoteza în care planul de restructurare nu prevede modalitatea de valorificare a sumelor de bani sau a bunurilor proprii ale debitorului care au stat la baza emiterii garanțiilor.”

5. La articolul 22, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Solicitarea de restructurare prevăzută la art. 5 se poate depune până la 31 iulie 2020, sub sancțiunea decăderii.”

Art. IV. — Pentru debitorii prevăzuți la art. 22 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2019 privind instituirea unor facilități fiscale, cu modificările și completările ulterioare, cererea de restructurare poate fi depusă în termen de 6 luni de la data agreării modului de acordare a facilității fiscale de către Comisia Europeană.

Art. V. — (1) În anul 2020, termenul de 15 martie inclusiv prevăzut pentru depunerea Declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice, în situațiile reglementate de Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Cod fiscal*, precum și în alte acte normative, se prorogă până la data de 25 mai 2020 inclusiv.

(2) În anul 2020, termenul de 15 martie inclusiv prevăzut pentru depunerea formularului 230 «Cerere privind destinația sumei reprezentând 2% sau 3,5% din impozitul anual pe veniturile din salarii și din pensii»/«Cerere privind destinația sumei reprezentând până la 3,5% din impozitul anual datorat», după caz, în situațiile reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 25 mai 2020 inclusiv.

(3) În anul 2020, termenul de 15 martie inclusiv prevăzut pentru plata impozitului pe venit și a contribuțiilor sociale obligatorii, datorate de persoanele fizice în situațiile reglementate de Codul fiscal, se prorogă până la data de 25 mai 2020 inclusiv.

Art. VI. — Prin derogare de la prevederile art. 4 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prevederile art. I din prezenta ordonanță intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

★

Dispozițiile art. I din prezenta ordonanță transpun prevederile referitoare la tratamentul neuniform al elementelor hibride din Directiva 2016/1.164/UE a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne, Directiva 2017/952/UE a Consiliului din 29 mai 2017 de modificare a Directivei (UE) 2016/1.164 în ceea ce privește tratamentul neuniform al elementelor hibride care implică țări terțe, Directiva (UE) 2018/1.910 a Consiliului din 4 decembrie 2018 de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește armonizarea și simplificarea anumitor norme din sistemul taxei pe valoarea adăugată pentru impozitarea schimburilor comerciale dintre statele membre și Directiva (UE) 2019/475 a Consiliului din 18 februarie 2019 de modificare a directivelor 2006/112/CE și 2008/118/CE în ceea ce privește includerea comunei italiene Campione d'Italia și a apelor italiene ale lacului Lugano în teritoriul vamal al Uniunii și în domeniul de aplicare teritorială al Directivei 2008/118/CE.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cițu

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind modificarea și completarea Legii muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. VII.2 din Legea nr. 262/2019 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 24 martie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Cultele recunoscute de stat susțin propriile muzee și colecții publice și pot beneficia în acest scop de sprijin financiar și logistic din partea autorităților administrației publice centrale și locale, conform prevederilor legale în vigoare.”

2. La articolul 9, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Muzeele și colecțiile de drept public pot primi și gestiona bunuri specifice activității desfășurate de către acestea, de la persoane fizice și juridice de drept privat, în condițiile dreptului comun.”

3. La articolul 13, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Muzeele și colecțiile publice de importanță națională de drept public ce au în administrare bunuri sau colecții publice aflate în proprietatea privată a persoanelor fizice sau juridice se organizează și funcționează în baza hotărârii de Guvern și a acordului încheiat cu titularul dreptului de proprietate privată.”

4. La articolul 13, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (4¹) și (4²), cu următorul cuprins:

„(4¹) Prin excepție de la regula prevăzută la alin. (4), în cadrul autorităților administrației publice centrale și locale, al instituțiilor publice și al întreprinderilor publice pot fi organizate și pot funcționa muzee și colecții publice ca unități fără personalitate juridică, a căror organizare este stabilită prin acte administrative specifice.

(4²) Prin excepție de la art. 22 alin. (1), prin actele administrative specifice prevăzute la alin. (4¹) se stabilește și modalitatea de finanțare a muzeelor și colecțiilor publice care funcționează ca unități fără personalitate juridică.”

5. La articolul 22, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Muzeele și colecțiile de drept public pot efectua cheltuieli, potrivit dreptului comun, din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, după caz, pentru administrarea, conservarea, restaurarea și punerea în valoare a bunurilor încredințate potrivit dreptului comun, în conformitate cu dispozițiile art. 9 alin. (2), de către persoane fizice și juridice de drept privat.”

6. Articolul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Contravențiile prevăzute la art. 36 se constată, iar sancțiunile se aplică de specialiști ai direcțiilor pentru cultură județene, respectiv a municipiului București, împuterniciți ca atare prin ordin al ministrului culturii.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul culturii,

Bogdan Gheorghiu

Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,

Ion Ștefan

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cițu

București, 28 ianuarie 2020.

Nr. 7.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT**pentru modificarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014
privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară**

În temeiul prevederilor art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2), art. 14, art. 18 alin. (1) și (2) și ale art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 14, art. 57 alin. (1) lit. g), art. 72 alin. (2) lit. k), art. 78 alin. (2) lit. h) și ale art. 88¹ din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 29 ianuarie 2020,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următorul regulament:

Art. I. — Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 16/2014 privind veniturile Autorității de Supraveghere Financiară, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 6 septembrie 2019, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 10, alineatele (1) și (4) vor avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Administratorul unui fond de pensii administrat privat achită A.S.F. de la momentul autorizării fondului, pe toată durata de funcționare a acestuia, o taxă lunară de funcționare, conform pct. 1 lit. b) din anexa nr. 2.

.....
(4) Baza de calcul la care se aplică taxa de funcționare, respectiv taxa de administrare menționate la alin. (1) și (2) este:

a) valoarea totală a comisionului de administrare perceput de administratorul fondului de pensii administrat privat;

b) valoarea contribuțiilor brute încasate de fondul de pensii facultative;

c) valoarea activului net al fondului de pensii facultative din ultima zi lucrătoare a lunii precedente.”

2. La anexa nr. 2 punctul 1, coloana „Categorია de venituri” și litera b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Categoria de venituri	Precizări (operațiunea, baza de calcul căreia i se aplică cota etc.)	Nivelul tarifului (lei)/ cotei (%)
„1.	Cote/Taxe aferente fondurilor de pensii private/organismelor de plasament colectiv (O.P.C.)	b) cotă lunară din valoarea totală a comisionului de administrare a fondului de pensii administrat privat (pilon II)	10%”

3. La anexa nr. 2 punctul 1, litera c) se abrogă.

4. Anexa nr. 7 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul regulament.

Art. II. — Taxa prevăzută la art. I pct. 2 se achită începând cu cotele aferente lunii ianuarie 2020.

Art. III. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în Buletinul și pe site-ul A.S.F și intră în vigoare la data publicării acestuia în Monitorul Oficial al României.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Elena Doina Dascălu

Declarația privind taxa de funcționare pentru luna anul

Pentru fondurile de pensii administrate privat

Denumire administrator	Luna	An fond	Valoarea comisionului de administrare a fondului de pensii administrat privat	Taxa de funcționare lunară (cotă procentuală)	Majorări de întârziere datorate pentru neplata taxei de funcționare lunară (lei)	Sumă datorată A.S.F. de către administrator cu titlu de taxă de funcționare lunară din totalul comisionului de administrare (Total)	Document justificativ pentru plata taxei de funcționare		
							Numărul aferent documentului justificativ pentru plata taxei de funcționare	Data aferență documentului justificativ pentru plata taxei de funcționare	
			Col. 1	Col. 2	Col. 3	Col. 4 = Col. 1 x Col. 2 + Col. 3	Col. 5	Col. 6	Col. 7

Declarația privind taxa de administrare pentru luna anul

Pentru fondurile de pensii facultative

Denumire administrator	Luna	An fond	Valoarea contribuțiilor brute încasate de fondul de pensii în luna de raportare	Taxa de administrare lunară din contribuții brute datorată A.S.F. (cotă procentuală)	Taxa de administrare lunară din contribuții brute datorată A.S.F. (lei)	Majorări de întârziere datorate pentru neplata taxei de administrare lunară din contribuții brute (lei)	Sumă datorată A.S.F. de către administrator cu titlu de taxă de administrare lunară din contribuții brute (Total)	Document justificativ pentru plata taxei de administrare			Sumă datorată A.S.F. de către administrator cu titlu de taxă de administrare lunară din activ net al fondului de pensii (Total)	Majorări de întârziere datorate pentru neplata taxei de administrare lunară din activ net al fondului de pensii (lei)	Taxa de administrare lunară din activ net al fondului de pensii datorată A.S.F. (cotă procentuală)	Taxa de administrare lunară din activ net al fondului de pensii datorată A.S.F. (lei)	Col. 13 = 11 + 12		
								Numărul aferent documentului justificativ pentru plata taxei de administrare	Data aferență documentului justificativ pentru plata taxei de administrare	Valoarea aferență documentului justificativ pentru plata taxei de administrare							
			Col. 1	Col. 2	Col. 3 = 1 x 2	Col. 4	Col. 5 = 3 + 4	Col. 6	Col. 7	Col. 8	Col. 9	Col. 10	Col. 11	Col. 12	Col. 14	Col. 15	Col. 16

N O R M Ă**pentru modificarea Normei nr. 7/2010 privind ratele de rentabilitate ale fondurilor de pensii administrate privat, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 9/2010**

În temeiul prevederilor art. 2 pct. 31, art. 29, 52, 53 și ale art. 54 lit. d) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 29.01.2020,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Norma nr. 7/2010 privind ratele de rentabilitate ale fondurilor de pensii administrate privat, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 9/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 4 iunie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) rata de rentabilitate anualizată a unui fond de pensii administrat privat măsurată pentru perioada ultimelor 60 de luni anterioare efectuării calculului se calculează după următoarea formulă:

$$R_{Ra}^{fx} = \sqrt[5]{(1 + R_{R\ 60\ luni}^{fx})} - 1,$$

unde:

R_{Ra}^{fx} = rata de rentabilitate anualizată a unui fond de pensii administrat privat măsurată pentru perioada ultimelor 60 de luni anterioare efectuării calculului;

$R_{R\ 60\ luni}^{fx}$ = rata de rentabilitate a unui fond de pensii administrat privat măsurată pentru perioada ultimelor 60 de luni anterioare efectuării calculului, calculată conform literei a) a prezentului articol.”

2. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Pentru calculul ratei de rentabilitate minimă se folosește rata medie ponderată ajustată de rentabilitate a tuturor fondurilor de pensii, măsurată pe o perioadă de 60 de luni.”

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Elena Doina Dascălu

București, 30 ianuarie 2020.

Nr. 3.

3. La articolul 7, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Pentru calculul ratei medii ponderate ajustate de rentabilitate a tuturor fondurilor de pensii administrate privat se folosesc ponderea medie ajustată a fiecărui fond în totalul fondurilor de pensii administrate privat, măsurată pe o perioadă de 60 de luni, precum și rata de rentabilitate anualizată a respectivului fond, măsurată pe aceeași perioadă.”

4. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Administratorul calculează și raportează trimestrial Autorității de Supraveghere Financiară rata de rentabilitate anualizată a fondului de pensii administrat privat, în ultima zi lucrătoare a fiecărui trimestru calendaristic, pentru perioada ultimelor 60 de luni anterioare datei efectuării calculului.

(2) Prima rată de rentabilitate anualizată se calculează și se raportează Autorității de Supraveghere Financiară pentru perioada ultimelor 60 de luni anterioare datei de calcul și de raportare.”

5. La articolul 12, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Fondul de pensii a cărui autorizație a fost retrasă este luat în calculul ratei de rentabilitate minimă a categoriei de risc în care se încadra la data retragerii autorizației, până la trecerea a 60 de luni de la această dată.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

